

Sygn. akt III AUa 991/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak (spr.) SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Sylwia Zawadzka	

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2018 r. w Lublinie

sprawy H. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 29 września 2017 r. sygn. akt VIII U 767/16

oddala apelację.

Jacek Chaciński Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Krzysztof Szewczak

Sygn. akt III AUa 991/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 maja 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił H. W. prawa do emerytury w obniżonym wieku z uwagi na nieudowodnienie przez wnioskodawcę 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony domagając się przyznania mu prawa do dochodzonego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 29 września 2017 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. i ustalił H. W. prawo do emerytury od dnia (...).

Podstawą wyroku były następujące ustalenia.

H. W., urodzony w dniu (...), dnia 14 kwietnia 2016 r. złożył wniosek o emeryturę. Rozpatrując powyższy wniosek, na podstawie posiadanej dokumentacji, organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury z powodu nieudowodnienia okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał natomiast, że wnioskodawca spełnił pozostałe warunki nabycia prawa do świadczenia.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że H. W. w dniu 11 września 1975 r. został zatrudniony w (...)Przedsiębiorstwie (...)na stanowisku ślusarza. Z dniem 24 maja 1980 r. nabył uprawnienia spawalnicze (angaż k. nienumerowana a.o. – k. 20 a.s., książeczka spawacza – k. 17v a.s.). Zakład pracy wnioskodawcy zajmował się wykonywaniem konstrukcji stalowych, przede wszystkim hal stalowych oraz obiektów przesyłowych. Do obowiązków odwołującego się należało montowanie i spawanie elektryczne tych konstrukcji, co wykonywane było w hali znajdującej się przy ul. (...) w L.. Pracownicy podzieleni byli na 5 brygad. Brygady pracowały jednocześnie w tej samej hali, na jedną zmianę. Przy każdej konstrukcji pracowało od 2 do 5 spawaczy. Łączenie konstrukcji odbywało się tylko przy pomocy spawania, nie było elementów skręcanych. Przed spawaniem elementy należało powszczepiać- hektować (zeznania wnioskodawcy – k. 12v-13, 45, 65 a.s., zeznania J. G. – k. 45 a.s., zeznania J. L. – k. 45v a.s.).

Sąd Okręgowy zaznaczył, że od dnia 1 maja 1981 r. wnioskodawcy zostały powierzone obowiązki operatora suwnicy. Suwnica służyła do przewracania i stawiania konstrukcji, które były spawane. Wnioskodawca jako jeden z pracowników posiadał odpowiednie uprawnienia, w związku z czym w razie potrzeby mógł wykonać niezbędne prace. Nie pracował jako typowy operator suwnicy w pełnym wymiarze czasu pracy (zeznania wnioskodawcy – k. 44v-45, 65 a.s., wniosek o przeszerogowanie, angaż k. nienumerowane a.o. – k. 20 a.s.). W okresie od dnia 2 maja 1989 r. do dnia 31 października 1990 r. H. W. pracował na stanowisku montera konstrukcji stalowych – spawacza w L. na terenie Niemieckiej Republiki Demokratycznej na podstawie umowy zawartej z Przedsiębiorstwem (...) (umowy, karty informacyjne – k. 53-57 a.s., karta informacyjna, k. nienumerowane a.o. – k. 20 a.s.). Podczas pracy w NRD zajmował się spawaniem konstrukcji stalowych. Przedsiębiorstwo (...) wykonywało wentylację w odlewni aluminium, a do obowiązków ubezpieczonego należało przygotowanie konstrukcji pod jej ułożenie. Odwołujący się nie przygotowywał materiałów do spawania, które były sprowadzane z Polski. Z uwagi na posiadane uprawnienia zajmował się wyłącznie spawaniem elektrycznym. Praca wykonywana była w pełnym wymiarze czasu pracy od godziny 7:00 do godziny 16:00, od poniedziałku do soboty. Jedna sobota w miesiącu była dniem wolnym (zeznania wnioskodawcy – k. 44v, 65 a.s., zeznania W. P. – k. 64v-65 a.s., zeznania S. W. – k. 65 a.s.).

Sąd pierwszej instancji zauważył, że w trakcie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...)H. W.przebywał na zwolnieniach lekarskich w okresach od 12 marca 1992 r. do 24 kwietnia 1992 r., od dnia 15 października do 2 października 1992 r., od 8 lutego do 13 lutego 1993 r., od 13 kwietnia do 26 kwietnia 1993 r., od 11 sierpnia do 13 września 1993 r., od 8 grudnia do 19 grudnia 1993 r., od 8 kwietnia do 18 kwietnia 1994 r., od 11 sierpnia do 31 sierpnia 1994 r., od 3 lutego do 28 lutego 1995 r. oraz od 2 marca do 31 marca 1995 r., tj. łącznie przez 210 dni (zaświadczenie – k. 43 a.s.). Stosunek pracy został rozwiązany z dniem 30 czerwca 1995 r. na mocy porozumienia stron (wniosek k. nienumerowana a.o. – k. 20 a.s., świadectwo pracy – k. 43 a.s.).

Stan faktyczny w sprawie Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dowodów z zeznań ubezpieczonego, zeznań świadków oraz dokumentów. Zeznania świadków Sąd uznał za wiarygodne. Pracujący z wnioskodawcą na terenie zakładu(...)Przedsiębiorstwa (...)w L. J. G. oraz J. L. potwierdzili bowiem, że odwołujący się podczas zatrudnienia zajmował się wyłącznie spawaniem elektrycznym. Wskazali na zakres jego obowiązków oraz na warunki wykonywania pracy. J. G. nie pamiętał co prawda, czy H. W. obsługiwał suwnicę, jednak zeznał, że osoby posiadające odpowiednie uprawnienia w razie potrzeby były kierowane do pracy na tym urządzeniu. Ponadto świadek zeznał, że pracownicy zakładu, pomimo angażu na stanowisku ślusarza-spawacza, zajmowali się tylko spawaniem.

Zeznania świadków W. P. oraz S. W. na okoliczność pracy wnioskodawcy w Niemieckiej Republice Demokratycznej od dnia 2 maja 1989 r. do dnia 31 października 1990 r. również zostały uznane za wiarygodne przez Sąd, ponieważ świadkowie zgodnie potwierdzili, że w tym okresie ubezpieczony wykonywał prace polegające na spawaniu elektrycznym.

Sąd pierwszej instancji obdarzył wiarą zeznania odwołującego się argumentując, iż znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym w postaci zeznań świadków oraz dokumentacji pracowniczej. Sąd, biorąc pod uwagę także zeznania J. G. uznał, że powierzenie wnioskodawcy obowiązków operatora suwnicy nie wiązało się ze zmianą dotychczas wykonywanych czynności, a jedynie było wykonywane w razie potrzeby. Nie wpływało więc na zakres pracy ubezpieczonego jako spawacza. Zmiana zakresu obowiązków nie wynika również z dokumentacji.

Sąd Okręgowy nie miał nadto zastrzeżeń do dowodów z dokumentów. Podkreślił, że dokumentacja osobowa pozwoliła na ustalenie daty nabycia uprawnień spawalniczych oraz okresu pracy na terenie Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

Powołując się na treść art. 184 ust. 1 i 2 oraz art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887, tekst jedn. ze zm.), a także § 2 ust. 1, § 3 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, nr 8, poz. 43) Sąd pierwszej instancji wskazał na przesłanki nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy stwierdził, że w niniejszej sprawie jedyną kwestią sporną było posiadanie przez ubezpieczonego wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych. Spełnienie pozostałych warunków do przyznania świadczenia było w sprawie bezsporne.

Sąd podkreślił, że brak odpowiedniej dokumentacji, niewskazanie w świadectwie pracy informacji o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych, bądź błędne wskazanie takiej okoliczności nie może powodować negatywnych konsekwencji dla pracownika w sytuacji, gdy taką okoliczność wykaże za pomocą innych dowodów. Świadectwo pracy nie jest bowiem dokumentem urzędowym i w postępowaniu sądowym jest traktowane jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 24/09, LEX nr 518067). Należy mieć również na uwadze treść art. 473 k.p.c., zgodnie z którym sąd rozpoznający sprawę z zakresu ubezpieczeń społecznych, przy ustalaniu spornych okoliczności może korzystać z wszelkich środków dowodowych, w szczególności może w celu sprawdzenia faktów niewynikających dostatecznie z treści przedłożonych do sprawy dokumentów przeprowadzić dowód ze świadków lub z przesłuchania stron. Regulacja ta ma pierwszeństwo przed instrukcyjną normą przewidzianą w § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, zgodnie z którą okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów resortowych. A zatem w postępowaniu sądowym treść świadectwa pracy nie jest wiążąca i ubezpieczony może dowodzić innymi środkami fakt wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż H. W. przez okres co najmniej 15 lat wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Sąd uznał, iż ubezpieczony był zatrudniony w takich warunkach w okresie od dnia 24 maja 1980 r., tj. od dnia nabycia uprawnień do spawania łukowego, do dnia 30 czerwca 1995 r., tj. do dnia rozwiązania stosunku pracy (15 lat, 1 miesiąc i 7 dni). W tym czasie H. W. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorem, wymienione w wykazie A, dziale XIV „Prace różne”, poz. 12 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Stanowisko wnioskodawcy wymienione jest także w zarządzeniu nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz. Urz. MB z 1983 r., nr 3, poz. 6), w Dziale XIV, poz. 12 pkt 1 „spawacz elektryczny i gazowy”.

Sąd Okręgowy wskazał, że do powyższego okresu zaliczył pracę na terenie NRD od dnia 2 maja 1989 r. do dnia 31 października 1990 r., gdzie H. W. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w warunkach szczególnych. Przepis art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy emerytalnej uznaje bowiem okres zatrudnienia obywateli polskich za granicą w zakładach, do których zostali skierowani w ramach współpracy międzynarodowej za okres składkowy. Jeśli w tym okresie wykonywana była praca wymieniona w wykazach do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. to jest on uwzględniany przy ustalaniu prawa do emerytury w obniżonym wieku na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach (wyrok SN z dnia 9 czerwca 2010 r., II UK 41/10, OSNP 2011, nr 23-24, poz. 303).

Sąd pierwszej instancji zauważył przy tym, że przez wykonywanie pracy w warunkach szczególnych należy rozumieć wykonywanie umowy o pracę, a w treści tego pojęcia mieszczą się także usprawiedliwione nieobecności w pracy. W konsekwencji należy uznać, że przerwy w pracy spowodowane czasową niezdolnością do jej świadczenia w związku z chorobą i korzystaniem z wynagrodzenia lub świadczeń z ubezpieczenia społecznego z tego tytułu są okresami, w których pracownik zachowuje status osoby wykonującej pracę w szczególnym charakterze (por. wyrok SN z dnia 30 lipca 2003 roku, II UK 323/02, OSNP z 2004 roku, Nr 11, poz. 197).

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy przyjął, że H. W. spełnił wszystkie warunki do przyznania mu prawa do emerytury w oparciu o przepis art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił bowiem 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, w dniu (...) ukończył wymagany wiek 60 lat, a ponadto przez okres 15 lat, 1 miesiąca i 7 dni był zatrudniony w szczególnych warunkach. W związku z powyższym Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił H. W. prawo do emerytury od dnia (...)tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył wniosek o emeryturę.

Apelację od przedmiotowego wyroku wniósł organ rentowy zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 184 ust. 1 pkt 1, art. 32 ust. 1-2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 i § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz. 43 ze zm.) poprzez ustalenie prawa do emerytury osobie nie spełniającej przesłanki 15 lat pracy w szczególnych warunkach;
2. sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach przez okres wynoszący ponad 15 lat;
3. naruszenie prawa procesowego przez przekroczenie wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów.

W uzasadnieniu Zakład Ubezpieczeń Społecznych podnosił, że poczynione przez Sąd ustalenia pozostają w sprzeczności z zebranymi dowodami z dokumentów. Z treści akt osobowych wynika bowiem, że ubezpieczonemu od 1 maja 1981 r. zostały powierzone obowiązki operatora suwnicy. Wykonywał on również prace na stanowisku ślusarza. Nie podejmował więc czynności związanych ze spawaniem stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Poza tym sam dowód z zeznań świadków nie może przesądzać o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie podzielił również stanowiska Sądu Okręgowego, że zaliczeniu do okresów pracy w warunkach szczególnych podlegają okresy zwolnień lekarskich.

Wskazując na powyższe zarzuty i okoliczności apelant domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania.

W odpowiedzi na apelację H. W. wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna i dlatego podlega oddaleniu.

Sąd Apelacyjny podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego, sporządzonego zgodnie z wymaganiami art. 328 § 2 k.p.c., spotyka się z akceptacją sądu drugiej instancji to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia.

Zdaniem Sądu drugiej instancji Sąd Okręgowy właściwie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i ustalił stan faktyczny w sprawie.

Z treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 728 ze zm.), przepisów w nim wymienionych oraz stosowanych wprost przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) wynikają przesłanki uzyskania prawa do emerytury.

W niniejszym przypadku sporne było spełnienie warunku w postaci posiadania co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W myśl § 2 ust. 1 okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Wymaga przy tym podkreślenia, że wyłącznie wykonywanie rodzajów prac lub praca na stanowiskach wyszczególnionych w wykazie A będącym załącznikiem do rozporządzenia i to stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy, przewidzianym dla danego stanowiska, uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W przedmiotowej sprawie, na obecnym etapie postępowania, organ rentowy kwestionował wykonywanie przez H. W. pracy w warunkach szczególnych w(...)Przedsiębiorstwie(...)od dnia 24 maja 1980 r. do dnia 30 czerwca 1995 r. w charakterze spawacza. Należy podkreślić, że wnioskodawca faktycznie został zatrudniony we wskazanym zakładzie pracy na stanowisku ślusarza, jednakże po uzyskaniu uprawnień spawacza pracował na ostatnio wymienionym stanowisku. W dokumentacji pracowniczej kilkakrotnie pojawia się przy tym określenie „ślusarz-spawacz” lub „ślusarz” w odniesieniu do odwołującego się, jednakże wynika to z faktu, że ubezpieczony miał wyuczony zawód ślusarza. Zgodne zeznania wnioskodawcy oraz przesłuchanych w sprawie świadków współpracujących z ubezpieczonym w spornym okresie dowodzą jednak, że wykonywane w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązki pracownicze odwołującego się polegały na spawaniu konstrukcji stalowych (zeznania ubezpieczonego k.65, świadka J. G. k.45-45v, świadka J. L. k.45v). Nie zmieniły się one istotnie również po formalnej zmianie nazwy stanowiska pracy H. W. na operatora suwnicy. Czynności wykonywane przez wnioskodawcę w tym charakterze miały bowiem znaczenie marginalne w stosunku do spawania i były związane z przygotowaniem do spawania konkretnej konstrukcji. Suwnica służyła do postawienia bądź przewrócenia określonego obiektu, który następnie był spawany. Wymienieni wyżej świadkowie nie mieli przy tym świadomości, że ubezpieczony pracował jako operator suwnicy, co tylko potwierdza sporadyczność wykonywania przez odwołującego się czynności w tym zakresie. W (...) Przedsiębiorstwie(...)stosowne uprawnienia do obsługi suwnicy miało poza tym kilkadziesiąt osób, które w razie potrzeby obsługiwały przedmiotowe urządzenia (zeznania J. G. k.45v).

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił zatem zebrany materiał dowodowy, a w szczególności zeznania świadków i wnioskodawcy, które były spójne ze sobą, logiczne, konkretne i pozbawione wewnętrznych sprzeczności.

W tym miejscu podkreślić należy, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, chyba że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 kwietnia 2000 r., V KKN

17/00 – OSNC 2000, z. 10, poz. 189 oraz z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – OSNP 2000, nr 19, poz. 732). Organ rentowy nie wykazał zaś, aby ustalając stan faktyczny w wyniku przeprowadzonej oceny dowodów Sąd Okręgowy uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Wszystkie zgromadzone dowody z zeznań świadków i wnioskodawcy korespondowały ze sobą i dlatego Sąd słusznie uznał je za wiarygodne. Jak przy tym szczegółowo wyjaśnił Sąd pierwszej instancji niewskazanie w świadectwie pracy informacji o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych czy pewne uchybienia w dokumentacji osobowej wnioskodawcy nie stoją na przeszkodzie wykazaniu faktu pracy w takich warunkach za pomocą innych dowodów. Sąd Apelacyjny nie widzi potrzeby ponawiania tych rozważań. W tym miejscu można jedynie zaznaczyć, że również z akt osobowych ubezpieczonego wynika, iż po uzyskaniu koniecznych uprawnień pracował on na stanowisku spawacza. Zeznania przesłuchanych w sprawie osób pozwoliły natomiast na dokonanie jednoznacznych ustaleń w zakresie wymiaru tej pracy oraz jej stałości. Należy jednocześnie zwrócić uwagę, iż w świetle art. 473 § 1 k.p.c. w sprawach zakresu ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. Wszystkie dowody mają jednakową moc dowodową. Jednocześnie dla uznania, czy praca wykonywana przez wnioskodawcę była pracą w warunkach szczególnych nie ma decydującego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska wynikająca z dokumentacji pracowniczej, lecz faktyczne wykonywanie czynności pracowniczych określonych w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Odnośnie argumentacji apelanta dotyczącej rzeczywistego zatrudnienia wnioskodawcy jako suwnicowego w pełnym wymiarze czasu pracy, co jak wspomniano wyżej nie zostało wykazane w postępowaniu dowodowym, można jedynie dodać, iż nawet w razie uznania, że ubezpieczony faktycznie pracował na tym stanowisku, sporny okres pracy również podlegałby zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych. Praca przy obsłudze suwnic została bowiem wymieniona w Dziale III, poz. 86 wykazu A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Względem twierdzeń organu rentowego odnośnie braku możliwości zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów przebywania na zwolnieniach lekarskich przez wnioskodawcę oraz pobierania w tym czasie zasiłku chorobowego należy podkreślić, że Sąd drugiej instancji podziela pogląd zawarty w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2003 r., sygn. akt III UZP 10/03, OSNP 2004/5/87, iż do okresu pracy w szczególnych warunkach, o jakich mowa w § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), wlicza się okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania tego stosunku pracy, przypadające po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.). Z ustaleń faktycznych wynika zaś, że wnioskodawcy zaliczono do stażu pracy okresy przebywania na zwolnieniach lekarskich od 12 marca 1992 r. do 31 marca 1995 r. w łącznym wymiarze 210 dni.

Zarzuty apelacji okazały się więc chybione.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego postępowanie dowodowe wykazało, że w spornych okresach H. W. wykonywał prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie A dziale XIV poz. 12 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, tj. prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym. Skoro zatem wnioskodawca ukończył 60 lat, dysponuje wymaganymi przepisami okresami ogólnego stażu ubezpieczeniowego i okresu pracy w warunkach szczególnych oraz nie jest członkiem OFE zaistniały podstawy do przyznania mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Mając to wszystko na uwadze Sąd drugiej instancji na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w wyroku.